

Pēdējā teikuma

lāsts

Māra Svīre

Pēdējā teikuma

lāsts

821.174-31
Sv 620

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vāka ilustrācijai izmantoti attēli no © motortion/depositphotos.com
un © serg-nester/depositphotos.com

Māra Svīre

PĒDĒJĀ TEIKUMA LĀSTS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsone*
Redaktore *Gundega Sēja*
Korektore *Zaiga Lasenberga, Patrīcija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4373.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Māra Svīre, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-922-8

I

– Labi, labi, neko neaiztikšu! Pat iekšā neiešu! Man bail no miroņiem!

– ...

– Jā, sagaidīšu.

– ...

– Nelaidīšu nevienu! Kas te nāks?! Vienīgi – var atbraukt tas, kurš vakar atvedis zāles plāvēju, un domās, ka šodien jau salabots. Bet nezina...

Sarunu pārtrauca policists, līdz galam nenoklausījies, ko Renāte gribēja sacīt. Nu lai! Galvenais, ka solīja atbraukt. Diezin kad? Cik ilgi viņai vajadzēs dirnēt uz soliņa pie mājas durvīm, kad virtuvē Daumants guļ asiņu peļķē beigts un pagalam karstā vasaras dienā. Renāte prātoja, ka vajadzētu piezvanīt Gunai. Sieva pirmā, kam jāzina. Daumanta telefonā viņa noteikti ir, bet tad jāiet, jāskatās, kur telefons. Droši vien tālu no paša nav, viņš vienmēr turēja pa rokai. Meitai arī jāpaziņo. Nu, to Guna izdarīs. Re, kā sagadījies: nelaime notiek, kad ģimene nezin kur pasaulē. Norvēģijā laikam. Bijusi Guna mājās, nekas tāds negadītos. Tiesa, Daumants viņā daudz neklausījās, bardaku taisītu tik un tā, bet, jādomā, citādi būtu beidzies. Palielīties gribēja! Uzslavas klausīties! Ja pa godam un taisnīgi, tad tās tikpat pienācās arī Ziedonim. Bet ko nu... Melns un maziņš! Kādu desmitnieku atmeta, varbūt pat to ne. Pasauca uz šņabi. Tāpēc ka nebija citu, ko saukt. Vēl veco draugu Arkādiju. Vairāk nav.

Nav Daumantam draugu, nav, tāpēc ka par visiem sliktu vien runāja. Kas viņu varēja piebeigt? Teica – atnākšot Ziedonis un Arkādijs. Neticami, ka ar tiem saplēstos līdz nāvei. Vārdu pārmaiņa, pat riktīga izlamāšanās – varēja gadīties. Bet lai roku paceltu...? Varbūt nejauši uzkūlies kāds no cietauma izbēdzis noziedznieks? Visādi apkārt blandās, īpaši naktīs, kad godīgi cilvēki nemož. Tomēr jāšaubās. Pa lielceļu braucot vai ejot, māja izskatās maza un pelēka, tumsā tikko pamanāma, diezin vai vilinātu ar bagātīgu laupījumu. Pat ja kāds būtu ienācis mājā, lejas stāvā nav aiznesamu mantu, kuru dēļ cilvēku sist nost. Augšā, jā, tur lielais televizors un visādi kompjūteri, uz kuriem Daumants bija kā traks, un Gunai arī savs. Varbūt tie paņemti? Tad divatā jāstiepj. Uziet, pārbaudīt? Nē, nē, virtuvei nevar tikt garām, durvis vaļā, gulētājs redzams. Nē, nē! Galu galā, kāda viņai daļa! Piepelnīšanās gan tagad būs pagalam. Nu, nav sacīts. Gunai palīdzību vajadzēs. Pat vairāk nekā iepriekš.

Vēl kādu brīdi pasēdējusi, Renāte sprieda, ka būtu kas jādara. Varbūt iet noņemt sīpolus, saulē labi apžūs. Ir laiks, laksti jau nokrituši. No dārza arī būs redzams, kad policija pagalmā iebrauks, tikai ar zemainām rokām preti iet neklājas. Pēkšņi iešāvās prātā, ka, izņemot policiju, viņa nevienam nav piezvanījusi, lai pavēstītu. Tas pagastā būs kā bumbas sprādziens, gadu gadiem šeit nekas tik šausmīgs nav noticis. Un pēkšņi viņa, Renāte, ir pirmā, kura ieraudzījusi, pirmā uzzinājusi! Kad visi sāks runāt, tad vienalga, kurš pirmais, kurš pēdējais, un slava vējā. Kam zvanīt? Pareizi laikam būtu Ilgai, Gunas mātei, bet tā ir kā aizslēgta lāde. Gunai piezvanīs, jā, gan jau meitas telefonu zina, bet citādi nevienam. Jāpalaiž ziņa Birutai, Ilgas pušelniecei! Tā

draugos ar pagasta pārvaldnieci, un tad jau izies pa kantori un no kantora pa visu apkārtni.

– Biruta! Biruta! – Renāte satraukta kļiedza telefonā, it kā vajadzētu sasaukt no liela tāluma.

– Ko tu auro? – sazvanītā brīnījās.

– Daumants! Beigts ķēķī asiņu peļķē! Nosists, nošauts vai nodurts, es uzskrēju virsū, tā nobijos, ka izsprāgu laukā un iekšā vairs neiešu. Lai policija skaidro.

– Piezvanīji?

– Jā! Laikam jau brauc.

– Kā tad...? Kas tad...? Tu vari vai nevari izstāstīt, lai cilvēks saprot?

– Saki paldies kaut par to, ka tev pirmajai zvanu! Neko vairāk nezinu. Neiešu skatīties. Man bail no miroņiem.

– Piezvanīji, piezvanīji, bet kāda jēga? Tikai nobaidīji. Jāslēdz durvis ciet! Varbūt uzklīdis kāds trakais... Cik filmās nav redzēts!

Renāte pārtrauca sarunu. Patiešām, televīzijā rāda, ka tādi ir. Ja tā... Jāpaslēpjas? Lejā pie Daugavas būtu droši, tur nemeklētu. Bet cik ilgi tupēt? Jāsaģaida policisti! Nu nē, kaut vai briesmonis... ko otrreiz šajā mājā meklēs? Un diezin vai... kā to sauc... ā, *manijaks*! Kā tas šeit rastos? Tādi tikai ķinītī. Nebija laba doma zvanīt Birutai, viņa vienmēr visu grib zināt, bet vēl vairāk piedomā klāt. Indulim? Kam gan, ja ne pašas vīram? Atšausies kā likts! Un ies iekšā, lai apskatītu, neklausīs, turi kaut aiz stērbeles, un viņam pie vienas vietas policista teiktais: nedrīkst.

Ieslīdinājusi telefonu kabatā, Renāte salūkoja grozu. Dārzā sīpoli gulēja, izgāzušies uz vagas, tikai ar sakņu galiem turējās zemē. Kad saņēma aiz nokaltnašajiem lakstiem,

izcēlās viss cers. Ne lieli, bet daudz, seši, astoņi, pat desmit un vairāk bumbuļu, draudzīgi kopā saspiedušies, bet viegli atdalāmi cits no cita. Sīpolu ģimenes. Gunai nepatika stādīt sīksīpoliņus, kas izaug lieli, bet pa vienam. No ģimenes sīpoliem visu vasaru varot šķīt lokus, bet tie otri vienai reizei jārauj laukā ar sakni, un līdz rudenim tukša dobe.

Policisti atbrauca, kad novāktie sīpoli jau bija izklāti saulē, lai žāvējas.

Izkāpuši no mašīnas, policisti nāca uz māju. Mazākais, druknākais pa priekšu, divi turējās aizmugurē. Pirmajam rokā portfelim līdzīga soma, otram plecā kaut kāda speciālā, laikam fotografēs vai filmēs. Jāšaubās, vai Daumants dzīvē jebkad filmēts, gan jau ne. Viņš pats filmēja, kad burukuģis pa Daugavu gāja. Vai nu citus vien uzņēma, gan kāds nofilmēja arī pašu.

Tikmēr policisti bija klāt.

– Alnis Krievāns, izmeklētājs, – druknais, Renātei pienācis, nosauca savu vārdu. Jautājoši pamāja uz durvju pusi. Renāte palocīja galvu. Policisti gāja iekšā.

Izmeklētājs aplaida skatienu virtuvei, kuru vajadzēs aprakstīt kā notikuma vietu. Kaut kas vidējs starp skapīšu sistēmu pilsētā un lauku ķēķi. Segtu plauktu rinda pie sienas, zem tiem gāzes plīts, izlietne un lielāki skapīši. Iepretim veco laiku malkas plīts. Pagales kurtuves priekšā.

Divi logi viens otram pretim. Aiz viena pagalmis. Pret otru, pa kuru redzama Daugava, ar galu atspiedies paliels galds, uz kura netīri trauki, ēdiena pārpalikumi. Un pudeles. Kluss, paģirains rīts pēc vakarvakara vai nakts uzdzives. Ja nebūtu liķa.

Tas gulēja netālu no plīts augšpēdus. Viena kāja taisni, otra ceļgalā saliekta, nosvērusies sānis, nedaudz sagriežot

arī ķermeni sāniski. Rokas gar sāniem, viegli ieliekta. Gulēja kaut kā pārāk kārtīgi. Ja cilvēks būtu kritis, viņš mēģinātu kur nebūt pieķerties, rokām vajadzēja būt plašāk izplestām vai vairāk saliektām. Zem galvas asins lāma, tātad trauma tur. Bet kāpēc asins plankums arī līdzās?

Krievāns apskatījās, kur nolikt datoru, lai rakstītu notikuma vietas apskates protokolu. Galds pārāk apkrauts, un, visticamāk, no tā, kas tur atrodas, daudz kam būs pierādījumu vērtība, tāpēc nedrīkstēja aizmigt. Krievāns izvēlējās plato palodzi, kur atradās vienīgi naudas maks.

Ar elkoni pabīdījis to sānis, viņš izbrīvēja vietu datoram.

Tikmēr Valters, uzvilcis lateksa cimodus, pārbaudīja, kas makā iekšā. Nekā liela, dažas zilgas naudaszīmes, laikam divdesmitnieki un piecnieki, metāla nauda citā nodalījumā. Tāda gluda, spoža virsma ideāli glabā pirkstu nospiedumus, kas var noderēt par pierādījumiem.

Izmeklētājs uzklikšķināja obligātos datus: vietu, laiku, savu amatu, vārdu, uzvārdu un tekstu: “Piedaloties tiesu medicīnas ekspertam Pāvelam Tamanim un tehniķim kriminālistam Valteram Puriņam.”

– Nu? Kas mums te ir? Sāksim! – viņš nomurmināja.

– Izskatās, liķis pārvietots, – Pāvels teica, ieraudzījis asins plankumu mirušajam līdzās. – Lai Valters nofotografē, tad varēsim liķi pagriezt un redzēšu, kas tur ir.

Kad Valters bija ticis galā, Pāvels secināja: – Pēc traumas spriežot, sists ar trulu priekšmetu pa galvu, arī pa galvas pamatni. Tāpēc asinis no auss.

Tātad sists no aizmugures. Krist vajadzēja uz priekšu, palikt knūpus. Kāpēc uzbrucējs upuri apvēla? Lai pārliecinātos, dzīvs vai pagalam? Ja izrādītos, ka dzīvs, sauktu

ātros? Kur nu, tas nozīmētu pieteikties par vainīgo. Bet atstāt, lai nomirst lēnā nāvē? Nežēlīgi un... vainu pastiprinošs apstāklis.

Apskatījis brūces ar lupu un ieraudzījis tādas kā koka mizas plēksnītes, Pāvels teica, ka tās ir netīras. Ekspertizē varēs noteikt precīzāk.

Izmeklētājs lūkojās pēc uzbrukuma rīka. Pietiekami smaga, lai sitiens būtu nāvējošs, un pietiekami netīra... Ja koka mizas daļiņas, iespējams – malkas pagale. Tās plīts priekšā bija vairākas. Divas apaļas, alkšņa, ar mizu, trīs skaldītas. Krievāns uzmanīgi izcilāja visas, bet asins pēdas neatrada.

– Hm... Līdzī paņēmis, vai? – viņš nomurmināja.

Dažus soļus no liķa uz grīdas mētājās taukains tutenis. Izskatījās, zivs griezta, nevis durts dzīvā miesā.

– Varbūt durts arī? No mugurpuses, kaklā?

– Durtas brūces nav.

Valters, uzmanīgi pacēlis nazi, rādīja izmeklētājam. Meistara darinājums. No laba tērauda. Ar gropīti asmenī un spožām kniedēm tumšajā spalā. Ass. Labs zivju šķēržamais nazis. Nekādu asinīm līdzīgu plankumu. Tūkains no viena gala līdz otram. Acīmredzot vakar ar to dalīts žāvētais brekšis, kura atliekas uz paplātes. Nazi droši vien rokā ņemuši visi, kas sēdēja pie galda. Jānoformē kā lietiskais pierādījums. Dīvaini, kāpēc mētājās zemē, tam vajadzēja atrasties uz galda. Vai būtu saķildojušies, kā jau kad alkohols piešķir drosmi cilāt nezin cik vecus aizvainojumus un parādus? Viens sāka vicināties ar nazi, otrs... ar pudeli – pļēguriem parasto izrēķināšanās līdzekli. Šoreiz tukšās pudeles rātņi stāvēja pie galda kājas.

– Nu, ko rāda nagi, ragi? – izmeklētājs jautāja Pāvelam, kurš pašlaik apskatīja cietušā plaukstas. Pirkstos varētu būt uzbrucēja mati. Kas zem nagiem, to izpētīs, kad taisīs sek-ciju.

– Sastrādātas, melnumi ieēdušies ādā, nedaudz taukai-nas, pirkstu nospiedumus varēs labi noņemt, bet nekā cita noderīga. Pagaidām.

Pie galda bija sēdējuši četri, jo četri lietoti šķīvji, uz visiem ēdiena paliekas, katram klāt pa alus un vīna glā-zei, lai gan vīna pudeles nebija. Izskatījās, no vīna glāzēm dzerts lētais brendijs *Bonaparte*. Divas tukšas pudeles zemē pie galda kājas, trešā uz galda, tikko pusē. Uzdzēruši gaišo alu, četras tukšas pudeles biedros *Bonapartam*, uz galda viena neatvērta un viena pusizdzerta. Alus trijās glāzēs, divās drusku, trešā gandrīz pilna. Galda vidū uz plastmasas paplātes lielas žāvētas zivs galva, astes gals un taukiem pietecējuši ādas gabali ar žāvētavā apdegušām spurām gar malām. Valters, Daugavas tuvumā dzīvodams, pazina, ka tas bijis breksis ap kilogramiem trīs, vislabākais žāvēšanai, ne par mazu, kuri saraujas un kļūst sausi, ne par lielu, kas īsti neizzāvējas un paliek gļetni. Bļodā vēl nedaudz rasola, ap kuru cīnījās dažas mušas. Baltmaize, mazliet pabakstīts sviesta klučītis, patiešām, tas jau būtu par daudz kopā ar trekno breksi. Sasulojušas tomātu šķēles uz šķīvja, dažas svaigu gurķu daivas. Breksis, saprotams, ēsts ar pirkstiem. Asakas izlasot, rokas taukainas, lai arī slaucītas papīra dviēļa gabalos no ruļļa uz galda stūra.

– Pirkstu nospiedumu čum un mudž, – sacīja Valters, novērtējot, ko pavēstī galds. – Labākus nevarētu vēlēties, ja cits citu nedzēstu.

Ārpusē uz soliņa sēdēdama, Renāte brīnījās, ko viņi tur tik ilgi var sadarīt. Iegājuši, paskatījušies – kas beigts, tas beigts, augšā necelsies, lai cik tam apkārt staigātu un skatītos.

Atbrauca smagā automašīna, laikam policisti izsaukuši. Divi vīri iegāja iekšā ar nestuvēm, iznesa melnā kulē... ielika kravas kastē un aizveda. Akurāt kā kino. Melnā atkritumu kulē! Daumantu! It kā atkritums vien būtu! Vēl vakar viens no varenākajiem šajā apkārtnē, nu, vismaz tā jutās. Cilvēks, kuram turējās nauda, pats pat mauriņu neplāva, mugura sāpot. Kāpēc pūlēties? Ziedonis vergoja ik dienas kā kalps, kaut pastāvīgi iereibis vai paģirains. Darīja visu: dzenāja zāles pļaujmašīnu, zāgēja vai skaldīja malku, rīta agrumā sēdēja airos, palīdzēja cilāt murdu un tīklus. Daumants varēja maksāt. Arī viņai, Renātei. Nu nē, viņai patiesībā Guna. Daumantam nauda kabatā, makā, Guna ņēma no sekretāra atvilktņītes. Skaidrs, pelnīšana katram sava. Renāte nopūtās. Lai jau dzīvo, kā spēj un māc, kāda daļa viņai gar to? Bet ak, Daumants vairs nav dzīvs! Nebūtu redzējusi, neticētu.

No mājas iznācis, izmeklētājs sacīja, ka gribot aprunāties. Iešot iekšā vai kaut kur te, ārā? Bet tādā vietā, lai viņš varētu rakstīt datorā. Mājā Renātei negribējās, lai gan miroņa tur vairs nebija, tomēr baisi. Pazibēja doma, ka vajadzēs tur visu sakopt, un kas gan cits to darīs, ja ne viņa. Pagaidām vēl ne.

Viņi apsēdās pie galda audekla nojumē, ko uz Jāņiem Daumants bija atvedis no veikala, saritinātu kartona bundulī, un divatā ar Ziedoni uzslējis, lādēdams ražotājus par galīgiem mudakiem. Tomēr galā tika, un radās pavisam labs patvērums no Daugavas vēja, Jāņos neizbēgamā lietus,

vēlāk no karstas saules. Viens vai otrs, dažreiz kopā saimnieki tur dzēra kafiju. Kad paši beidza, paaicināja Renāti vai Ziedoni. Vai abus, ja gadījās reizē šeit būt. Varēja saprast – Ziedonis vienmēr smirdēja. Drēbes... un pats... laikam diez ko nemazgājās. Tad vēl alus, šņabja vai pagīru smaka... Negāja kopā ar kafijas smaržu. Bet Renāte bija tīrīga, un, ja viņu varēja laist pie katla vai pannas, tad pie kafijas galda traucēklis nebūtu. Bet, redz, saimnieku lepnība!

Vārds, uzvārds, personas kods, dzīves vietas adrese... Formalitātes.

– Kas jūs noslepšovotajam bijāt?

– Nekas.

– Tad ko šeit darāt?

– Atnācu traukus nomazgāt, māju sakopt. Vakar Daumants svinēja lielo ķērienu. Pirms divām dienām murdā bija sams. Sešdesmit divi kilogrami!

– Oho! Par tādu lomu avīzē jāraksta!

– Nē, nē, Daumantam avīzes nepatīk, teica, tās nerakstot patiesību. Ne tajos laikos, ne šajos.

– Cik viņam gadu?

– Pie sešdesmit. Drīz būtu dzimšanas diena. Divdesmit piektajā jūlijā. Ar to viņš lepojās, sacīja, piedzimis Jēkabdienā par godu Kurzemes hercogam. Piedevām Lauvā, valdnieku zīmē. Vienmēr svinēja.

– Bet vakar tātad sama noķeršanu?

– Jā! Bija pārdevis vienam Rīgas restorānam – ne pirmoreiz, tie vienmēr no viņa paņēmu samu, kad gadās. Lielījās, ka dabūjis trīssimt eiro. Kā no gaisa! Nē, no Daugavas, saprotams, bet, cik tā darba – izcelt, iegāzt laivā! Un trīs simti rokā!

– Bankā.

– Nē, nē, bankām Daumants neuzticējās! Visās blēži un krāpnieki! Banku *Baltija* vienmēr pieminēja, kaut pats tajā neko neesot zaudējis. Teica – nesen arī bijis banku skandāls. Valsts mērogā! Nē, nē! Viņam vajadzēja skaidrā un uz rokas.

– Kā to restorānu sauc?

– Ne prasīju, ne man teica. Vakar lika, lai sagriežu rasolu, vēl tomātus, gurķus, lai saklāju galdu, un varēju iet mājās. Pats brekšus nožāvēja.

– Samu noķēra... kad?

– Vakar teica, ka aizvakar. Tad arī pārdeva. Jā, jā! No rīta izvilka, piesēja, lai nenobeidzas, kamēr sazvanās un šie no Rīgas atbrauc.

– Kā piesēja? Kur? – policists brīnījās. Līdzīgi daudziem citiem šaipusē viņš šad tad iemeta spinningu Daugavā, pat naktsšņori, bet tādu makanu nebija manījis.

– Daumants prata izvilkt riktīgu virvi caur žaunām, sasiet, otru galu krastā pie koka, un sams ganās upē kā govs pļavā. Gaidīja, kamēr atbrauks paņemt.

– Un nauda?

– Na bočku, kā Daumants teica. Laikam piecdesmitniekos. Redzēju, kā iestūķēja makā.

– Kāds tas maks izskatījās?

– Brūns, laikam ādas, kabatā apdilis spīdīgs.

– Bija uz palodzes. Pateiksiet, vai īstais. Tajā piecdesmitnieku iekšā nav. Tikai sīkāka nauda.

– Tad būs ielicis atvilktnē, kur stāv nauda pirkumiem. Esmu redzējusi, kā Guna paņem, kad man maksā.

– Iesim pārbaudīt!

Alnis Krievāns piecēlās un kātoja uz mājas pusi, Renāte patecēja priekšā un pirmā iegāja pa durvīm. Galvu

pagriezusi, lai nebūtu jāieskatās virtuvē, tūlīt devās istabā, atvāza sekcijas sekretāra vāku un izvilka mazu atvilknīti. Nauda tur bija, bet neviena piecdesmitnieka, pāris divdesmitnieku, daži desmitnieki un varbūt arī kāds piecītis, zilgano malu pastiepis. Viņi ne viens, ne otrs neķērās naudu pārskaitīt, bija acīmredzams, ka trīs simtu tur nav.

– Tas maks uz palodzes... – inspektors iesāka, no gaitēņa iegriezies virtuvē, kur Valters joprojām darbojās ar pirkstu nospiedumiem, uz traukiem un galda piederumiem dzīrotāju bagātīgi atstātiem pēc treknā brekša ēšanas.

Renātei negribējās sekot, bet neko darīt. Tik un tā, līdzko policisti aizbrauks, vajadzēs iet, novākt galdu un uzmazgāt tumšos plankumus plīts tuvumā. Prātā pazibēja doma atstāt visu Gunai, lai tiek galā. Tomēr norāja sevi, ka nevar tā, viss piekaltīs, un kas zina, pēc cik dienām Guna atbrauks. Vajadzēs vien sakopt, citādi labu prātu saimniece neturēs, nesauks pastrādāt, un ciematā netrūkst sievu, kuras kāro piepelnīties.

Virtuvē vēl knosijās izmeklētāja palīgi, Renāte lāgā nesa-prata, ko tas viens dara. Lika plastikāta maisiņos glāzes un vienu tukšu pudeli. Diezin kam tā, Renāte minēja, bet skaļi neteica neko.

– Kur maks? – Krievāns uzsauca, jo uz palodzes tā vairs nebija.

Kristaps pamāja uz krēsla pusi, kur kaudzītē sakrājušies plastikāta maisiņi ar lietām, kas varētu noderēt par pierādījumiem.

– Apskatiet! – Policists pacēla to, kurā maks. – Esat redzējusi?

– Skaidrs kā diena! Daumants turēja kabatā, brīnums, ka uz loga nolīcis. Varbūt rādīja večiem piecdesmitniekus?

Krievāns apsēdās un pamāja uz otru krēslu. Renāte palika stāvam, atspiedusies pret krēsla atzveltni.

– Mēs te drīz beigsim. Pagaidīt tevi pagalmā? – vaicāja Valters, vecākais no tiem diviem, saraustīdams džinsus, kas, ar ādas jostu savilkti, tomēr bija noslidējuši zem apaļā vēdera.

– Labi, labi, – nobubināja izmeklētājs.

– Iesim ārā! – Renātei likās, ka šeit smird. Iespējams, pēc saskābuša rasola, bet varbūt pēc asinīm. Atbildi nesagaidījusi, viņa izgāja pagalmā un devās uz nojumi, kur pirmīt bija sēdējuši.

– Viņš dzīvoja viens?

– Nē, kāpēc? Precējies. Jau ilgus gadus. Ar skolotāju. Gunu. Meita liela.

– Kur viņas ir?

– Pasaulē. Vajag ar sagadīties! Guna pirms nedēļas aizbrauca uz Norvēģiju pie Iritas. Meitas. Tā izmācījās par medmāsu, pagrozījās slimnīcā Rīgā, tad aizlaidās uz Norvēģiju. Tur labi maksājot. Guna taisījās pie viņas padzīvot, bet nu laikam vajadzēs steidzīgi braukt šurp. Kas bēres taisīs, ja ne sieva?

– Kā ar viņām sazināties?

– Daumanta telefonā droši vien ir.

– Un telefons?

– Kabatā, viņam bieži zvanīja. Kundes. Par zivīm. Vienā kabatā maks, otrā telefons.

Eh! Tad kopā ar liķi aizvests uz morgu! Krievāns dusmojās uz sevi: nūdien kā iesācējs, kam neienāk prātā pārbaudīt upura kabatas! Tie divi arī – neatgādināja, mūlāpi tādi! Nagus, ragus pārbaudīja, bet kabatās ielīst neattapās!